

Sygn. akt: I C 236/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olkuszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Michał Siemieniec
Protokolant:	sekretarka Weronika Chmiest

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2016 r. w Olkuszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W.

przeciwko A. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

W dniu 8 stycznia 2016 r. powód (...) sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko A. C., domagając się od niego zapłaty kwoty 265,66 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto powód domagał się zasądzenia zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30,38 zł i kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 120 złotych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wyjaśniono, że pozwany zawarł z (...) S.A. umowę o świadczenie usług w zakresie dostarczania programów telewizyjnych oraz udostępniania urządzenia dekodującego. Spółka wykonała zobowiązanie wynikające z umowy, pozwany nie wykonał zobowiązań wynikających z umowy, regulaminu świadczenia usług oraz regulaminu promocji. Zadłużenie pozwanego z tego tytułu, na dzień wniesienia pozwu wynosiło 265,66 złotych. Na kwotę tę składają się: 217,09 złotych wynikające z noty obciążeniowej (...) z dnia 8.11.2013, 48,57 złotych odsetek liczonych od 23.11.2013 r. W dniu 28.04.2015 r. umową cesji zostały przeniesione wierzytelności z (...) S.A. na (...) sp. z o.o. S.K.A.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 25 stycznia 2016 roku przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Olkuszu.

Powód w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Olkuszu popierał powództwo w całości, podkreślając, że dochodzona wierzytelność jest bezsporna.

Pozwany w pisemnej odpowiedzi na pozew wnosił o oddalenie powództwa, zarzucając powodowi próbę wyłudzenia nienależnych kwot, gdyż: 1. należności za okres podstawowy umowy zostały w 100 % zrealizowane, wypowiedziany został z zachowaniem trzymiesięcznego terminu okres następujący po okresie podstawowym; 2. po wypowiedzeniu umowy został wyłączony sygnał telewizji; 3. nie została pozwanemu udzielona żadna promocja, która wiązałaby go z

Cyfrowym P. na kolejny okres; 4. opłata abonamentowa za telefon (1 zł/miesiąc) została spłacona jednorazowo z góry dnia 22.11.2013 r. do końca okresu abonamentowego a z karty telefonicznej nikt nie korzystał.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 13 grudnia 2010 r. (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym A. C. umowę abonencką, na podstawie której (...) S.A. zobowiązał się do świadczenia na rzecz pozwanego usług wskazanych szczegółowo w umowie w zakresie dostarczania programów telewizyjnych oraz usług telefonicznych. Umowa została zawarta na okres 29 miesięcznych okresów rozliczeniowych (okres podstawowy). Zgodnie z punktem 5 „i” części (...) umowy, umowa abonencka zawarta na okres podstawowy ulega przedłużeniu na kolejne dwunastomiesięczne okresy, zwane okresami dodatkowymi. W punkcie 7 części (...) umowy zawarte było postanowienie stwierdzające, że abonent i Cyfrowy P. są uprawnieni do rozwiązania umowy abonenckiej, z zastrzeżeniem pkt. 9 i 10, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec okresu rozliczeniowego.

W umowie tej zawarte były dwa postanowienia przewidujące kary umowne. W punkcie 9 części (...) umowy znalazło się postanowienie o treści W przypadku jednostronnego rozwiązania umowy abonenckiej, zawartej na czas określony okresu podstawowego, abonent będzie zobowiązany do zapłaty kary umownej w wysokości nieprzekraczającej ulgi przyznanej abonentowi w związku z zawarciem umowy abonenckiej na okres podstawowy pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Wartość ulgi przyznanej abonentowi, który zawarł umowę abonencką na czas określony okresu podstawowego wskazana jest w części A umowy.

W punkcie 10 części (...) umowy zamieszczone zostało postanowienie o treści: W przypadku jednostronnego rozwiązania umowy abonenckiej, zawartej na czas określony okresu dodatkowego przez abonenta lub przez Cyfrowy P. z winy abonenta przed upływem okresu dodatkowego, abonent będzie zobowiązany do zapłaty kary umownej w wysokości nieprzekraczającej ulgi przyznanej abonentowi w związku z zawarciem umowy abonenckiej na okres dodatkowy pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Wartość ulgi przyznanej abonentowi, który zawarł umowę abonencką na czas określony w kolejnych okresach dodatkowych umowy abonenckiej stanowi iloczyn miesięcy, na który została zawarta umowa abonencka na czas określony oraz różnicy pomiędzy ceną usług w przypadku zawarcia umowy abonenckiej na czas określony, a kwotą, którą abonent zobowiązany byłby uiścić, gdyby korzystał z usług na podstawie umowy zawartej na czas nieokreślony.

[dowód: kopia umowy z załącznikami k. 44-48]

W dniu 15 marca 2013 roku A. C. zwrócił się drogą e-mailową do działu obsługi klienta (...) S.A. z zapytaniem „do kiedy obowiązują go umowy”, ponieważ miał zamiar je wypowiedzieć. W odpowiedzi został poinformowany, że okres podstawowy umowy dotyczącej promocji M. upływa w dniu 6 czerwca 2013 roku, po jego zakończeniu umowa ulegnie automatycznemu przedłużeniu o kolejne 12 miesięcy. Pozwany został też pouczone, że obowiązuje trzymiesięczny okres wypowiedzenia skuteczny na koniec okresu rozliczeniowego, w przypadku chęci rozwiązania umowy należy listownie wysłać podpisaną deklarację wypowiedzenia na adres (...) S.A

[dowód: wydruk korespondencji e-mailowej, k. 60]

W bliżej nieustalonym czasie, po otrzymaniu ww. odpowiedzi działu obsługi klienta pozwany wypowiedział umowę wiążącą go z (...) S.A.

[okoliczność bezsporna]

W dniu 8 listopada 2013 roku (...) S.A. wystawił notę obciążeniową, w której informował pozwanego, że obciąża go kwotą 14,01 zł tytułem kary za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym (...) oraz kwotą 203,08 zł tytułem kary za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym (...)

[dowód: nota obciążeniowa k. 49]

(...) sp. z o.o. S.K.A. zawarł w dniu 28 kwietnia 2015 roku z (...) S.A. umowę sprzedaży wierzytelności, którą nabył od (...) S.A. liczne wierzytelności, w tym przysługującą względem A. C., wynikającą z dokumentu oznaczonego (...) z dnia 8 listopada 2013 roku.

[dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 15-23, częściowy wykaz wierzytelności do umowy przelewu, k. 25]

(...) S.A. w dniu 19 maja 2015 r. skierował do pozwanego zawiadomienie iż z dniem 28 kwietnia 2015 r. wierzytelność w stosunku do niego została przelana na rzecz (...) sp. z o.o. S.K.A..

[dowód: zawiadomienie k. 43]

Dowody w postaci dokumentów wyżej opisanych, stanowiące podstawę ustaleń faktycznych sądu, nie były kwestionowane, dlatego też uznano je za zgodne ze stanem rzeczywistym.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Stan faktyczny sprawy ustalono w oparciu o wyżej wymienione dokumenty przedstawione w większości przez powoda. Z dokumentów tych wynikają następujące okoliczności faktyczne. Po pierwsze – że pozwany zawarł z (...) S.A. umowę o świadczenie usług w zakresie dostarczania programów telewizyjnych i usług telefonii komórkowej. Po drugie – że Cyfrowy P. wystawił notę obciążeniową „z tytułu kary umownej za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym”. Po trzecie wreszcie – że doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności pomiędzy (...) S.A. a powodem. Domagając się zapłaty kwoty z tytułu kary umownej, powód winien był udowodnić nie tylko nabycie wierzytelności w drodze przelewu (co uczynił), ale także fakt, iż wierzytelność ta przysługiwała zbywcy – (...) S.A., pozwany wszak kwestionował istnienie wierzytelności. Przedstawione dokumenty nie wskazują, że wystąpiły podstawy do obciążenia strony pozwanej karą umowną za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym. Poza sporem było, że pozwany wypowiedział umowę w następstwie wymiany e-maili z pracownikiem działu obsługi klienta (...) S.A. Wypowiedzenie to zostało dokonane z pewnością po otrzymaniu odpowiedzi e-mailowej przez pozwanego, a więc nie wcześniej niż 15 marca 2013 roku. Skoro termin wypowiedzenia umowy wynosił trzy miesiące, do rozwiązania umowy doszło niewątpliwie po dniu 15 czerwca 2016 roku, a więc już po upływie okresu podstawowego umowy, który dobiegł końca w dniu 6 czerwca 2013 roku. Nie było więc żadnych podstaw do obciążenia pozwanego karą umowną z tytułu rozwiązania umowy w okresie podstawowym. Na marginesie wypada zauważyć, że wspomniany wyżej punkt umowy, przewidujący karę umowną, nie precyzuje dostatecznie zasad ustalenia wysokości kary umownej w konkretnej sytuacji faktycznej, przez co uniemożliwia sądowi zweryfikowanie prawidłowości ustalenia jej wysokości przez poprzednika prawnego powoda.

Jak już wspomniano, powód wywodził swoje uprawnienie do żądania od pozwanego kwoty 265,66 złotych z umowy przelewu wierzytelności, a więc z umowy, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza) (art. 509 § 1 kc). Skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście wierzytelności na nabywcę w takim stanie, a jakim była w chwili zawarcia umowy. W świetle tego unormowania, warunkiem nabycia wierzytelności jest więc jej istnienie w dacie zawarcia umowy. Skoro, jak wyjaśniono, kara umowna została naliczona bezzasadnie, roszczenie z tego tytułu nie powstało i nie mogło być przedmiotem skutecznego przelewu. Z przedstawionych względów należało powództwo oddalić.

[SSR Michał Siemieniec]